

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

המאורעות במפרץ הפרסי - מסימני הגאולה, כמארוזל
בנוגע ל'מלכות מתגרות בו', ובפרטיות יותר - 'מלך פרס
מתגרה במלך ערבי בו' וכל אומות העולם מתרעשין
ומתבהלין בו, ואומר להם... אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' בראשית, מבה"ח וער"ח מ"ח
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תלך

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

"והנה טוב מאוד"

בקשר עם פ' השבוע הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ט

(נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 21 ואילך)

להלן פגנוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

. . . און ניט נאָר היפך הטוב בזמן ההוא, נאָר די תוצאות בלתי רצויות פון דעם חטא ועונש וגירוש מגן עדן זיינען פאראן און נמשך בכל הדורות עד היום הזה (אָנהויבנדיק פון דעם ענין המיתה בעולם וואָס איז געקומען צוליב דעם חטא, ועד"ז צער עיבור וצער לידה, און דער עונש "בזיעת אפיך תאכל לחם" וכו')!

ויש לומר אַז צוליב דעם טעם קען מען ע"ד הפשט טאָקע ניט לערנען אַז דער חטא וגירוש כו' איז געווען ביום הששי – ווייל מ'קען אויף דעם ניט זאָגן "טוב מאוד", נוסף לזה (וגם זה עיקר) אַז אין דער סדר המקראות שטייען די אַלע זאָכן (דער ציווי ניט צו עסן פון עה"ד און דער חטא וגירוש מגן עדן) אין די ווייטערדיקע קאפיטלעך, נאָכדעם "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד", און נאָך "ויכולו גו' ביום השביעי גו'" – איז ע"ד הפשט פארוואָס זאָל מען בייטן דעם סדר און זאָגן אַז די אַלע זאָכן (וואָס זיי זיינען אַ ריבוי ענינים וואָס דאַרפן נעמען אַ ריבוי זמן (אַסך מער ווי עטלעכע טעג) ע"ד הטבע) זיינען געווען ביום הששי פאר יום השביעי (חוץ פון די ערטער וואו רש"י זאָגט בפירוש אַז די מאורעות זיינען געווען פריער ביום הששי), ואדרבה – ס'איז כנ"ל, לגמרי ניט מסתבר אַז דאָס אַלעס איז געווען ביום הששי וועלכער סיום און ענדע איז "טוב מאד", כנ"ל.

משא"כ די גמרא – לימוד ע"ד הדרש, ההלכה, האגדה וכו' (וואָס איז ניט געבונדן צו פירוש הכתובים ע"ד הפשט) – לערנט אַז דער חטא און די עונשים על זה זיינען געווען ביום הששי.

ויש להוסיף עוד יותר בביאור אין דרשת חז"ל עה"פ והנה טוב מאוד . . .

מוקדש לעילוי נשמת יגון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

"דעם רבי'נס אַ ציג"

כאשר הוא מסודר ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" – צריך אַז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל • באם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא – מסירת נפש שאזי הוא "עז" אשר כל צרכיו מוטלים על הבעה"ב • ההצלחה שהרבי משפיע לו אינה רק בעניני השליחות, אלא גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז", ומזונותיו על בעליו • משיחת ש"פ בראשית, מבה"ח מר-חשון ה'תשי"ז – התוועדות ב' – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ואיזו מס"נ – מסירות נפש של אברהם אבינו. לא של רבי עקיבא אשר חיפש מס"נ "מתי יבוא לידי ואקיימנו"⁴, אלא מס"נ דאברהם אבינו שלא חיפש מס"נ, אלא ענינו ה' למלאות את רצון הקב"ה, ואם צריך לשם כך למסור את הנפש ולקפוץ אל האש הוא ה' מוכן, אך לא זה ה' ענינו. וזהו מה שדורשים מהתמימים – מס"נ דאברהם אבינו.

ומה שנשאלת השאלה: מה יהי' עם פרנסה? על כך אומרים אצל חסידים אימרה – משל מעז, שכאשר העז שוברת בעצמה את הכלי שממנה אוכלת, צריך בעל הבית לקנות עבורה כלי אחר. אבל העז אינה דואגת כלל, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להעמיד לה את צרכי".

(4) ברכות סא, ב. וראה סה"מ תרח"ץ ע' קע. וש"נ. וראה גם שיחות קודש שנת ה'ש"ת ע' 8.

א. בשמחת תורה תרצ"ז¹ אמר הרבי² לאחד האברכים:

"צריכה להיות ישיבה, וצריכים להשתדל בזה ועם מסירת נפש. שהרי תמימים הם בנים של האבא ("דעם טאטנס קינדער"³), וצריך להיות להם מסירות נפש כדי למלאות את הכוונה של האבא.

(1) אודות שמח"ת תרצ"ז דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות הא' בשבת זו, ובראשיתה אמר (תרגום חפשי): "לפני 20 שנה, שמח"ת תרצ"ז, היתה אותה הקביעות כבשנה זו, והרבי התוועד אז פעמים רבות. בכלל ההתוועדות של אותה שנה היו עם גילוי".

(2) בסה"ש ה'תרצ"ו – חורף ה'ש"ת לפנינו ליתא.

(3) ראה בנוסח ברכת כ"ק אד"ש מה"מ בערב יוה"כ"פ ה'תשי"ב להתל"ש, לפני כל נדרי (שיחות קודש תשי"ב (הוצאה חדשה) ע' 9): "איד לערנט דאָך אין דעם רבי'נס ישיבה, זייט איר דאָך דעם רבי'נס קינדער".

עד כאן תוכן לשון הרב בשמח"ת תרצ"ז.
ב. כפי הנראה, אותו אברך שאלו דיבר הרבי היתה לו ישיבה במקום מגוריו, ואם-כן אינו מובן מה שהרבי אמר לו "צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, הרי כבר ישנה? הרבי הרי לא התכוון לתת לו יישר כח סתם על כך שישנה ישיבה, אלא אמר ש"צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, ואם-כן מהי ההוראה בזה?

מכך ראי' שיוכלה להיות מציאות כזו אשר תהי' ישיבה במקום מסויים, ולמרות זאת החסרון בה יהי' כה גדול עד שכל מציאות הישיבה תחסר, וזקוקים לומר ש"צריכה להיות ישיבה".

ולכאורה הרי הוא נמצא במקום, וידוע בודאי את מצב הישיבה כפי שהיא, ומדוע זקוקים לומר לו זאת?

אלא מכאן אנו רואים, שתתכן מציאות שכל מציאות הישיבה תחסר, ומצד הענין ד' "על כל פשעים תכסה אהבה"⁵, היינו מצד אהבת עצמו, הוא לא ירגיש זאת כלל עד שיצטרפו לומר לו שכעת יש להתחיל לעשות ישיבה. וכאשר יאמרו לו זאת, יתחיל להביט ולבחון את הענינים החסרים, וירתם בעצמו כדי לעשות ישיבה.

ומה ששואלים: הרי לעשות ישיבה כפי שצריכה להיות ישיבה, זה כרוך בכמה וכמה קשיים?

על כך ממשיך הרבי: "וצריכים להשתדל בזה והשתדלות במסירת נפש", וכאשר תהי' מס' יסורו כל הקשיים!

ומה שקשה – מהיכן יקח מס' פתאום באמצע השבוע ("אין א פשוט'ן מיטוואך")?

מילא ראש השנה ויו"כ, ובפרט בתפלת נעילה, יש לכל בני ישראל מס' נ, אבל אתה נישג אליו ביום רגיל ותובע ממנו מס' נ – כיצד מגלים ומוציאים ממנו מס' נ ביום רגיל ("א פשוט'ן טאג")?

על כך מבהיר הרבי בהמשך: "שהרי תמימים הם הבנים של האבא, וצריך להיות להם מס' נ כדי למלא את הכוונה של האבא". זאת אומרת, זה לא מגיע מכוחותיו הפרטיים, אלא מצד זה שהוא תמים ועוסק בענין של הרבי לעשות ישיבה, ומצד המשלח יש ביכולתו לגלות ולהוציא מעצמו מס' נ ביום רגיל, שיהי' מסור ונתון ("איבערגעגעבן") לגמרי לשליחותו, וכאשר הדבר יהי' נוגע לו וימסור נפשו על זה – יעמוד בכל הקשיים.

ובנוגע לשאלה – הרי עליו לעשות ענין מסודר, שלשם כך נדרשים טעם ודעת וכחות פנימיים, ואיך יכול לעבוד במס' נ, דהיינו לעמוד בתנועה של ביטול מציאותו במסירה ונתינה לענין השליחות כדי למלא את כוונת המשלח ולהפסיד לגמרי את מציאותו, בה בשעה שלצורך עבודתו הוא מוכרח להשתמש בטעם ודעת?

לזאת מבהיר הרבי בהמשך דבריו: "איזו מס' נ – מס' נ דאברהם אבינו... שלא חיפש כלל מס' נ, ענינו הי' למלא את רצון ה'; אם יש צורך במס' נ וקפיצה אל תוך האש – הוא מוכן לזה, אך לא זהו ענינו".

זאת-אומרת, לא דורשים ממנו לעמוד בתנועה של מס' נ, תנועה של יציאה מטעם ודעת, שזו אכן סתירה לעבודה ("ע"פ טו"ד) – אלא תובעים ממנו שיהי' מסור ונתון לגמרי ("אינגאנצן איבערגעגעבן") לעבודה שהטילו עליו, והמסירה ונתינה לענין זה צריכה להיות לא רק בכחותיו הגלויים אלא עד עצם נפשו

ישאלו קושיות כו'⁷ – העיקר לצאת מן הגלות רגע אחד קודם! (משיחת ש"פ ויק"פ ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

הילדים שנולדו בלי חשבונות 'הכירוהו תחלה'

בענין זה ישנה הוראה מהנהגת נשי ישראל שבזכותן נגאלו ממצרים:

נשי ישראל הצדקניות – לא התחשבו בגזירת פרעה, והעמידו בנים ובנות ללא כל חשבונות, ולכן סייע להם הקב"ה בכך שדאג בעצמו לפרנס את ילדי ישראל – כמסופר בגמרא⁵ שהקב"ה הי' "מלקט להן שני עגולין אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר⁸ ויניקהו דבש ומסלע ושמן וגו'", ובאופן כזה הקימו בנים ובנות – "רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבואי"⁹. . בעדדי עדרים⁵, ודוקא ילדים אלו שנולדו בגלות מצרים – הם אלו שהכירוהו תחילה (כמסופר שם⁵).

ועד² מובן בנוגע לימינו אלו – שאין להתחשב בגזירות של מצרים – מיצרים וגבולים, ולדוגמא: החשבון מניין יקחו עבור פרנסת הבנים והבנות, גודל הדירה, וכיו"ב, שבהתאם לכך חושבים אם צריך להיות "כל הבן הילוד"¹⁰, או "היאורה תשליכוהו" רחמנא ליצלן, או לכתחילה להמנע מכך כו'. – יש לקיים את ציווי הקב"ה "פרו ורבו ומילאו את הארץ וכבשוה" ללא כל חשבונות, ומתוך בטחון גמור בהקב"ה שיתן את ה"כלים" הדרושים לקבלת ברכותיו.

ואף שבהיות בני' במצרים דאג הקב"ה לפרנסת הילדים באופן נסי ("מלקט להן שני עגולין כו'"), ואילו בימינו אלו לא רואים נסים גלויים בעניני פרנסה וכיו"ב – מ"מ, בודאי ובודאי נמשכת תוספת ברכה בפרנסה כפי שמלוּבשת בלבושי הטבע, וכפתגם הידוע שכאשר נולד תינוק אזי בא כיכרו עמו, ולא זו בלבד, אלא שעל ידו נמשכת תוספת ברכה בפרנסת כל המשפחה, וכל זה – נוסף על גודל הנחת-רוח והתענוג מכך שישנו ילד נוסף בבית.

ובכללות – ע"י ההנהגה באופן האמור, זוכים להמשכת ברכותיו של הקב"ה באופן של פריצת גדר, ועד שזוכים לפריצת גדרי הגלות, כדאיתא בגמרא⁴ שכאשר יכלו כל הנשמות שבגוף אזי "בן דוד בא".

(משיחת אחרון של פסח ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

7) דלכא' ישנו ענין התחומין כו' – ראה עירובין מג, 8) האזינו לב, יג.
 ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד ה"א וב"כ שם. וראה גם 9) יחזקאל טז, ז.
 לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
 10) שמות א, כב.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ת ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"הר' שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שובני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיכף ומיד ממש נדבת בני' הרה"ת ר' **שמואל** ש"י והרה"ת ר' **יעקב** ש"י **שפריצער**

(5) משלי י, יב.

המצוה שעל ידה נשי ישראל כובשים ומבטלים את הגלות

תפקידה של כל אשה ובת בישראל הוא לעשות את כל התלוי בה בנוגע לקיום מצות "פרו ורבו ומלאו את הארץ"¹, שהרי מצוה זו נאמרה בלשון רבים "פרו ורבו", לאדם ולאשתו; וגם מה שנאמר אח"כ "וכבשוה" מתייחס אל האשה, אלא שהיות שמילה זו נכתבה בכתוב חסר, חסר ו' (וכבשה), למדו חז"ל² שזה שייך לבעל דוקא, האישה דרכו לכבוש ואין האשה דרכה לכבוש – אבל פירוש הדבר הוא, שהאשה עושה זאת על ידי בעלה.

ובפשוטות – השליחות המוטלת על³ היא להעמיד גידולים בישראל, "בבנינו ובבנותינו"³, עד שזה יהי' באופן ד"מלאו את הארץ".

וענין זה נפעל בהקדמת הקמת בית כשר, ובית טהור (בטהרת המשפחה), ובית מואר – בנרות ש"ק ור"ה ויו"כ ויו"ט ושמי"צ ושמי"ח וכו'.

(משיחת ו' תשרי ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

"צבאות השם" שיחיו ראויים לקבל פני משיח

[. .] זהו כללות תפקידם של נשי ישראל – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה" (שזוהי המצוה הראשונה בתורה), ועי"ז כובשים ומבטלים את כללות ענין הגלות – כמרז"ל⁴ "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף".

והנה, כשם שיציאת מצרים היתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור⁵, שהן העמידו "בתים" בישראל, בתי כהונה לוי' ומלכות – כמו כן מובן בנוגע לגאולה מגלותנו זה (גלות האחרון), שהגאולה תבוא בזכות פעולתן של נשים צדקניות שבדורנו⁶, שהן מעמידות "צבאות השם" שיהיו ראויים לקבל פני משיח צדקנו, ועי"ז זוכים לצאת מן הגלות אל הגאולה – "בערניו ובזקניו בבנינו ובבנותינו"³.

ובקרוב ממש – אפילו ביום השבת, וכמובן, שכאשר משיח צדקנו יבוא ביום השבת, לא

ועד בכלל. שאזי המס"נ אינה סתירה לעבודה אשר צריכה להעשות בטעם ודעת, ואדרבה, מצד זה שהוא מסור ונתון לענין בכל עצם נפשו, הנה כל כח שנדרש לעבודה – יעבוד הכח בכל יכלתו.

וכאשר יעסוק בענין זה במס"נ, יעבדו כל הכחות בלי גבול ובמילא יראה בשכלו את כל החסרונות שהיו עד עתה, גם אלו שבמבט שטחי הוא לא הבחין בהם, וגם יראה את אופני התיקון, ומצד המס"נ הוא יעמוד בכל הקשיים והמניעות.

וכאשר יעבדו באופן כזה, מבטיח הרבי בהמשך שיחתו הנ"ל: "העז אין לה כלל מה לדאוג, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להמציא לה את צרכי", שהרי כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" ("דעם רבי'נס א ציג") – צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל, יש לו בודאי פרנסה, ועאכו"כ העז שהרי "אסור לטעום עד שיתן לבהמתו"⁶, והרבי יעניק לו לפי כוחותיו הוא – של הרבי, בלי גבול, הן במילוי שליחותו והן בעניניו הפרטיים.

ובאם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא – מס"נ: אם פועלים לפי הכחות הפרטיים, לפי היכולת, לפי הרצון וכפי מדת ההבנה, אי אפשר לדרוש מהרבי שיתן לפי כוחותיו הוא, משא"כ במס"נ – הוא "עז" שכל צרכיו מוטלים על הבעה"ב.

ב. הענין בכללות:

כל אחד צריך להתמסר ("זיך איבערגעבן") לעניניו של הרבי, ישיבות וכדו'. ואפילו אם יש

אצלו כבר ישיבה, עליו לדעת שיתכן שהישיבה עדיין אינה קיימת והוא אינו מבחין בכך, וכאשר הענין יהי' נוגע לו – אזי יבחין בחסרונות, וגם באופן התיקון כיצד אפשר להתגבר על כל הקשיים. היות וכשהענין נוגע, מוצאים סוגים שונים של סברות שבאופן הרגיל לא שייך לתפוס סברות אלו.

– כשהרבי (מהורש"ב) נ"ע ואחיו (הרז"א) עוד היו ילדים, הם למדו פעם בענין אמה העברי', ונתקשו בענין מסויים. בינתיים נכנס אביהם אדמו"ר המהר"ש והסביר להם את כל הענין, ודרך אגב אמר שכבר שנים רבות לא למד סוגיא זו.

כאשר סיים להסביר את הענין, הוסיף ואמר: איך שייך שאמה העברי', ילדה פשוטה – שהיא בודאי עוד קטנה, שהרי נערה כבר אינה יכולה להיות אמה⁷ – תמציא טענות כאלו של ראשונים, גאונים, אמוראים ותנאים?

ויישב זאת הרבי מהר"ש: כאשר הענין נוגע, יכול כל אחד להמציא במוחו אפילו סברא של תנא⁸!

וכך גם בענינינו: כאשר הענין יהי' נוגע לו ויהי' מסור ונתון לזה, הרי לבד זאת שכתוצאה מכך יראה כל ענין לאמיתתו ויעבוד באופן אחר לגמרי – הוא יתקשר אז עם הרבי, ויהיו לו את הכוחות של הרבי, והרי זו הצלחה באופן אחר לגמרי.

בדיוק כפי שבכניסתו ליחידות להתאונן על איזה ענין, והרבי מברכו, ומכל-שכן

(7) פרש"י משפטים כא, א – יא מקידושין ד, א. ועוד. ובלקו"ש שבהערה הבאה: שפחה ואמה. . שפחה ועבד כנעני.

(8) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 454. היום יום – ט' אלול.

(6) ברכות מ, א.

(1) בראשית א, כח.
(2) יבמות סה, ב.
(3) כמ"ש ביצ"מ – בא, י ט.
(4) יבמות סב, סע"א. וש"נ.
(5) סוטה יא, רע"ב.

(6) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות

כשהרבי נותן לו הבטחה, הרי ברור לו שהענין יקויים, ללא הבט על כל המניעות והעיקובים שישנם בזה, ואפילו כשמדובר בענין שאין לו מקום בטבע כלל, מכל-מקום הוא בטוח בזה, משום שכל המניעות אינם קיימות מצדו של הרבי!

– אותו דבר צ"ל בטוח, שכאשר הוא עוסק בענין של הרבי, ועושה זאת במסירה ונתניה ובמס"נ, וכנ"ל שאפי' כשיש לו ישיבה יכול להיות שחסר לגמרי ואינו מבחין בזה כו' עד שסוף סוף יכיר כו' אף שלכאור' אינו בערכו – עליו לבטוח שהענין יצליח, כי מאחר שעוסק בזה מתוך מס"נ ומסירה ונתניה לרבי, מקבל את כחותיו של הרבי, שמצדו אין כל קשיים ומניעות, ובמילא עליו לבטוח בהצלחתו.

וההצלחה שהרבי משפיע לו אינה רק בעניני השליחות, אלא גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז" ("ער איז א ציג"), ומזונותיו על בעליו.

אמנם, עבודתו צריכה להיות "שלא על

מנת לקבל פרס"⁹ כדי להצליח בעניניו הפרטים, שהרי אז¹⁰ הוא מציאות בפני עצמו ואינו מסור ונתון לענין, אלא עבודתו צריכה להיות בקבלת עול ובמס"נ, והיינו שעל עצמו אינו חושב כלל, רק על מילוי השליחות, שאז הוא כמו "עז".

אולם אין הכוונה שיעבוד בקבלת עול בלבד ללא כל חיות, מאחר שכאשר עושה את עבודתו בקבלת עול ואין לו בזה שום חיות, הוא עושה זאת בכיוון ולא בהרחבה, אלא עליו לעשותה עם חיות שאז יעסוק בה בהרחבה.

וע"ד המדובר לעיל, שמוכרחים טעם ודעת לצורך העבודה ואין זה סותר לתנועה דמס"נ, מכיון שזו לא המס"נ דר' עקיבא אלא מס"נ דאברהם אבינו, שלא חיפש כלל מס"נ אלא כל ענינו ה' מילוי שליחותו, ובמילא הוא משתמש לכך בכל הכחות, גם טעם ודעת כפי הנדרש לצורך העבודה. ■

9) ראה אבות פ"א מ"ג.

10) אם אינו "שלא ע"מ כו".

על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו . . נתנה לנו". [ולמרבה הפלא – היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבנ"י].

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) – ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק"¹¹, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"¹², ולכן עומדים בנ" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא **מסימני הגאולה**, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו¹¹ את הענין על **מלך המשיח**".

ויה"ר והוא העיקר – שלאחרי כל **סימני** הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה **בפועל ממש**, "כימי צאתך מארץ מצרים **אראנו** נפלאות", שאז יהי' שלימות הענין ד"עולם חדש", "נייחא לעליונים ונייחא לתחתונים"¹³, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו **בכל הר קדשי**"¹⁴, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁵.

(משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמח"ת ה'תנש"א - מוגה*)

11) מדרש תהלים ויל"ש עה"פ. 12) שם, ד. 13) ב"ר פ"ל, ה. 14) בדוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח (ראה המשך וככה תרל"ז פצ"ה. ובכ"מ). 15) ישע"י יא, ט.

(* השיחה מובאת בקשר עם המצב לאחרונה בעולם בכלל ובאה"ק טובביא בפרט. בשולי העמוד הקודם הבאנו כמה הוספות מ"הנחה - בלתי מוגה" של שיחה זו, וסומנו בכתב קטן ושונה.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת ר' **יוסף אורי' לב בן משה באר** ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת **חשא בת נטע אורי** ע"ה **זיסק** יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת **זיסק שיחיו** – לברכות **עד בלי די**

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **רוזה בת ר' יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק** נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

המאורעות במפרץ הפרסי – מסימני הגאולה

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל"נפלאות גדולות"¹, ולא רק באופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"אין בעל הנס מכיר בניסו"², אלא גם) באופן גלוי לעין כל – מעין ודוגמת והכנה לנסים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד, עליו נאמר³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמשטר לטוב, טוב צדק ויושר⁴ – מעין ודוגמת והכנה לתיקון ושלימות העולם בימות המשיח⁵, כולל בנוגע לבני – נתינת חופש בכל הקשור לענייני יהדות, תורה ומצוות⁶, עד ליציאתם של מאות אלפי יהודים לחירות – מעין ודוגמת והכנה לקיבוץ גלויות (בבחינת "טועמי חיים זכו"⁶) בימות המשיח; המאורעות במפרץ הפרסי – מסימני הגאולה, כמארז"ל בנוגע ל"מלכיות מתגרות כו"⁷, ובפרטיות יותר – "מלך פרס (דקאי בפשטות על השטח שכולל עירק) מתגרה במלך ערבי כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל) . . אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"⁸, וממשיך ומסיים⁸ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ולאידך – בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד"רגשו גוים ולאומים יהגו"⁹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו"¹⁰, לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל ירושלים, עיר הבירה של ארץ ישראל¹¹, "קרית חנה דוד"¹⁰ – בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י

(1) תהלים קלו, ד.

(2) נדה לא, א.

(3) מיכה ז, טו.

(4) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ תולדות תש"נ.

(5) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א: ויתקן את העולם כו'.

(6) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

(7) ב"ד פמ"ב, ד. מודש לקח טוב לך לך יד, א.

(8) יל"ש ישע"י רמז תצט.

(9) תהלים ב, א.

(10) ישע"י כט, א.

(* [מהנחה בלתי מוגה:] ולהעיר, שענינים אלה (בי הקצוות) ידועים ומפורסמים לכל עיני שכותבים על זה בעיתונים וכו', ואעפ"כ, כשקוראים בעיתונים שתיכף ומיד בא משיח... – אומרים שזוהי נבואה... גוזמה... "אן איינרעדעניש"... וכיו"ב בשאר פירושים ופשטים; משא"כ כשקוראים בעיתונים ש"ירגשו גוים" – הי"ז מתקבל ברצינות ובחומרה.

(**) [מהנחה בלתי מוגה:] ולפלא – שמחברים שלשתם ביחד, בתיבה אחת (נישע), ובאופן שהתחלתה באות יו"ד (יהודה, ירושלים), שבוה

מודגשת השייכות לישראל, כיון שיו"ד קאי על יהודי ("יא איד"),

– כמרומו גם בהציור דאות אליך, יו"ד למעלה ויו"ד מלמטה ווא"ו המחבר: יו"ד מלמעלה קאי על הקבי"ה, ויו"ד מלמטה קאי על יהודי, ועי"י החיבור שביניהם (וא"ו) נעשה אליך, אלופו של עולם (ההמשכה והגילוי דהקבי"ה בעולם) –

ועאכ"כ "יהודה" – שיש בו כל השם של יהודי, ועד"ו ירושלים, עיש יראה ועיש שלם (שלימות היראה), שענין זה שיד לישראל דוקא.]

איך להתחיל את העבודה ד"ויעקב הלך לדרכו"

הנהה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"*

א. ההוראה משבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי:

היציאה¹ מחודש תשרי והכניסה לחודש מר-חשון היא לכאורה ענין של ירידה, וכפי שנראה גם לאיש פשוט: בחודש תשרי ישנם מועדים, ולא סתם מועדים – אלא "מרובה במועדות"², משא"כ חודש מר-חשון אין בו שום יום-טוב!

וכמדובר כמ"פ, בכל חודש ישנו יו"ט: בכסלו – חנוכה, וכיו"ב בכל שאר החדשים, ורק חודש אחד ויחיד יוצא מן הכלל שאין בו אפי' יו"ט אחד – חודש מר-חשון.

יתירה מזו, בחודש מר-חשון ישנו ענין של צער גדול:

מובא בילקוט³, שבית המקדש הראשון נתחנך בחודש מר-חשון אך לא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו.

ומסיים בילקוט, שכפי שה' במשכן שבנה משה – שנגמרה מלאכתו בחודש כסלו, אך העמידוהו רק בניסן⁴ – ועקב כך נשאר "חוב" לחודש כסלו, "ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, ומה שלם לו הקב"ה – חנוכת חשמונאי", שאירע בחודש כסלו³ –

"וכן מר-חשון עתיד הקב"ה לשלם לו" בחנוכת ביהמ"ק השלישי (ע"ד מה ששילמו לכסלו בחנוכת בית שני בחנוכה), ואדרבה – ביהמ"ק השלישי יהי' "כפליים לתושי".

מזה רואים שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנינו של בית ראשון ואעפ"כ לא חנכוהו אז, וזהו צער אמיתי, והראי' ממה שאומרים ש"מרחשון עתיד הקב"ה לשלם לו".

ונמצא, שבחודש מר-חשון ישנו צער כבר אלפי שנים, מאז שנגמר בנין בית ראשון בחודש מר-חשון!

אמנם מקווים שבמהרה בימינו בחודש מר-חשון יכונן ביהמ"ק השלישי, ובדיוק המילים

(* מובאת בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות שם ס"ב. וראה הוספה לשו"ע אדה"ז (להר"נ בשה"ג).

(1) ראה גם לקו"ש שבהערה 9.

(2) יל"ש מלכים א' רמז קפד.

(3) ב"י לטור אור"ח סת"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז (4) פקודי מ, א. פרש"י ר"פ שמיני.

"במהרה בימינו": בחודש מר-חשון גופא הרי ישנם ימים רבים [.] – מקווים ומבקשים, שבית המקדש השלישי יתגלה לא בסוף החודש, אלא **"במהרה בימינו"** – היינו, בתחלת החודש, ואכן "נאו!"

אבל עכ"פ – עד שביהמ"ק השלישי יתגלה, מובן שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנין ביהמ"ק אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף להנ"ל שאין בו ימים טובים. וא"כ, בחודש זה ישנה ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

ב. אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני"5, ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"6, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"7.

[.] ויתירה מזו: בחודש מר-חשון מתחילה ונפתחת הדרך לסדר העבודה במשך השנה ב"המעשה הוא העיקר" ("ויעקב הלך לדרכו"), וכיון ש"כל ההתחלות קשות"8 וצריכים אז לפרוץ ("דורכרעכן") את הדרך, לכן ניתוסף בחודש מר-חשון יותר כח לעשות את העבודה. ועדיין יכול יהודי לשאול:

הרי בפשטות הכתובים המצב ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא ירידה לגבי המצב שלפני-זה, שאצל יעקב אבינו היתה לכאורה ירידה לגבי מצבו הקודם – לפני זה ה' ב"ארץ מגורי אביו"10, יצחק ואברהם (שגם אבי אביו קרוי בשם אב, כפי שרש"י מפרש"11 בנוגע לשמו של יתרו "דעואל") בבאר שבע, ואח"כ "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"12, ל"חרון אף של מקום בעולם"13 – ללבן, שכמובן זהו מצב הפכי מהמצב (שהי' בזמן מאוחר יותר אצל יעקב) ד"וישב יעקב בארץ מגורי אביו".

וא"כ, שואל היהודי – כיצד יכול לפעול ע"י עבודתו ב"חרן"?

ע"כ אומרים לו שגם יעקב בהליכתו לחרן פחד מלבן ועשו"14, אלא שהקב"ה הבטיח לו: "והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך גו"15, וליעקב הי' איתו בחרן "פחד יצחק" ו"אלוקי אברהם"16, עד שהקב"ה הבטיח ליעקב בהליכתו לחרן"17 "והי' זרעך כעפר הארץ

ופרצת ימה וקדמה גו' ונברכו בך כל משפחות האדמה וברעך", זאת-אומרת, לא רק שהוא יתפשט ויכבוש את כל הארץ, אלא גם "זרעך" יעשו זאת! שוהי הברכה הכי גדולה שאפשר לתת לאדם בכלל וליהודי בפרט, שגם זרעו יהיו כמותו"18.

ושמיעת הברכה מהקב"ה פעלה ש"וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם"19, היות ו"משנתבשר בשורה טובה שהובטח בשמירה נשא לבו את רגליו ונעשה קל ללכת"20. כלומר, אף שיעקב הלך מ"ארץ מגורי אביו" לחרן, הוא ידע שהקב"ה איתו ושומר אותו, ועוד יותר – דוקא שם יתברך בברכות הכי גדולות.

ומזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה – דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ל"21 ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"22.

ג. ההוראה מכל האמור [בנוגע למעשה בפועל]:

בעמדנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"פרצת",

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישנה"23 ד"עלה הפורץ לפניהם"24, ובחודש מר-חשון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט"3), ובזה גופא – במהרה בימינו,

והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"25,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגויים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו"26), ובעגלא דידן.

(משיחת ש"פ נח, ב' דר"ח מ"ח, ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(23) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.
 (24) מיכה ב, יג. ב"ר פפ"ה יד וברש"י שם. אגדת בראשית ספס"ג.
 (25) כמ"ש בגלות מצרים – בא י, כג.
 (26) שבת ר"ח – ישע"י סו, כ.

(18) תענית ו, רע"א. במד"ב פ"ב, יב.
 (19) ויצא כט, א.
 (20) פרש"י עה"פ.
 (21) פרש"י ריש פ' נח (מב"ד פ"ל, ו).
 (22) סוטה מו, סע"א.

(5) משנה וברייתא סוף קידושין.
 (6) אבות פ"א מ"ז.
 (7) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.
 (8) מכילתא (פרש"י) יתרו יט, ה.
 (9) קטע זה והקטעים שאחריו – כן הוא בהנחה שלפנינו (סה"ש תשד"מ ח"א ע' 537-8). והסגנון כו' צע"ק. ואולי הכוונה: בפשט"מ הרי הי' אז על"י – מחרן לא"; אבל בדא"ח מוסבר שקאי על הירידה מחדש תשרי לעובדין דחול – ראה בארוכה לקו"ש חט"ו ויצא (ה) ע' 259 ואילך. ושם, דאע"פ שכבר הי' יעקב בהליכה לא", אבל עליו הי' עוד לברר את עשו כו', ולכן הי' צ"ל נתינת-כח מיוחדת ע"ז. ועד"ז

בעבודת האדם הנ"ל. ועיל"ע.
 (10) לשון הכתוב ר"פ וישב. וראה ס"פ תולדות ור"פ ויצא.
 (11) ר"פ יתרו.
 (12) ר"פ ויצא.
 (13) פרש"י סוף פ' נח. וראה לקו"ש שם ע' 260 הערה 11.
 (14) פרש"י עה"פ ויצא כח, טו.
 (15) ויצא שם.
 (16) שם לא, מב.
 (17) שם כח, יד.